

телята, страхъ божій, любовта къмъ ближнія, братството съ пріятелитѣ, вѣрность къмъ сѣкого, умѣренностьта въ благополучіето, твърдостта въ злополучіето, доблестта да казвамы сѣкогы смѣло истината и отвращеніето отъ ласкателството. Ето каквы сж народытѣ, които ти предлагамы за сѣсѣды и сѣюзници. Ако боговетѣ, прогнѣвены, та заслѣпяватъ толкосъ, щото да са отречешъ отъ мира, ще познаешъ, но много късно, че чловѣцитѣ които отъ смиренномѣдріе обычатъ мира, сж найстрашны въ войната.“

„Когато тѣзи старцы ми говоряхъ тѣй, азъ не можахъ да имъ са нагледамъ. Тѣ имахъ брады дългы и нерадены, косы късы но бѣлы; вѣжды гѣсты, очи живы, погледъ и нравъ твърдъ, дума серіозна и убѣдителна, обхода проста и пріятна; кожытѣ които имъ служяхъ за облекло, като привързаны на раменѣтѣ имъ, оставяхъ да са виждатъ жилиястытѣ имъ рѣцѣ и мышцы, похранены отъ тѣзи на нашытѣ борцы. Азъ отговорихъ на тѣзи двамата посланници че желяѣкъ миръ; заедно и искренно положихмы разны условія; призовахмы боговетѣ въ свидѣтели, и тѣй ги испроводихъ назадъ съ дарове.

„Но боговетѣ, които ма бѣхъ исплдили отъ пратеческото ми царство, не бѣхъ са еще насытили да ма гонѣхъ. Нашытѣ ловцы, които не можахъ на часа да са извѣстѣхъ за мира който що бѣхмы склучили, срѣнияхъ въ сжщія день една чета отъ тѣзи варвары които придружавахъ тѣхнытѣ посланници на връщанье отъ нашія станъ: тѣ нападнали на тѣхъ яростно, убили ифколцина отъ тѣхъ, и гонили другытѣ чакъ до лѣсоветѣ. Ето войната пламнѣла! Тѣзи варвары мыслихъ сега че немогхъ вече занапредъ да даджъ вѣра нито на общаніята ни, нито на клетвытѣ ни.

„За да бждхъ посилны срѣщо насъ, тѣ призовахъ на помощъ Локрянытѣ, Апулійцытѣ, Луканцытѣ, Брутийцытѣ, Кротоніотытѣ, Ниритытѣ, Мессапійцытѣ и Бридизійцытѣ (а). Луканцытѣ са возѣхъ на колесници обржжены съ остры косы; отъ Апулійцытѣ сѣкый е обле-

---

(а) Сичкытѣ тѣзи народы населявахъ Велика Гръція или Южна Италия.